

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”.

Anul VIII.

București, 1928.

No. 4.

SĂPTĂMÂNA TINERETULUI.

14 — 24 Aprilie, 1928.

(Impreună cu Ziua Tineretului.)

Indrumări și propuneri pentru lucrători, presbiteri și conducători ai tineretului.

Cuvintele lui Isus către Petru: „Paște mielușei Mei”, au îndemnat în toate veacurile pe conducătorii poporului lui Dumnezeu, să dea o deosebită atenție copiilor și tineretului Bisericii. Aceste cuvinte au pentru noi o tărie deosebită, deoarece noi trăim în vremuri cu totul noi. Copiii noștri sunt născuți și crescuți în timpuri și împrejurări care se deosebesc de cele din tinerețea noastră. Este dar de datoria noastră să le ajutăm, plini de răbdare și iubire, să primească marile principii ale dreptății care să-i conducă prin drumurile zăpăcite ale vieții morale și spirituale din vremurile noastre.

O foarte nimerită ocazie pentru asemenea ajutor care trebuie să fie dat ni se oferă în Săptămâna și Ziua Tineretului, care va fi dela 14—21 Aprilie. Incepând cu predica de dimineață la 14 Aprilie, când e Ziua Tineretului, toată săptămâna care urmează trebuie să fie devotată unor speciale eforturi evanghelice în favoarea tineretului nostru.

Săptămâna aceasta a Tineretului trebuie să ajute, să câștige pe tinerii noștri să treacă cu totul de partea Domnului Hristos. Moștenirea cea mai de seamă a comunității sunt copiii și tinerii; Domnul așteaptă dela predicatori și slujbași comunităților ca și dela părinți să facă o lucrare deosebită pentru ei.

Alte propuneri.

1. Dacă comunitatea are o grupă de rugăciune și lucrare personală, formată din membri în vârstă, invitați-i să contribuie prin rugăciune. Dacă între tineri există o grupă sau mai multe de rugăciune și lucrare personală, atunci ei să fie deasemenea invitați a stăruii în rugăciune pentru ca succesul să fie deplin. Domnul așteaptă să reverse Duhul Său asupra orăcărei persoane sincere, care dorește să facă lucrare personală pentru El.

2. Invitați la o adunare specială pe instructorii și slujbași din școala de Sabat pentru rugăciuni și plănuirea lucrului în Săptămâna Tineretului. Nici un instructor adevărat nu va lăsa să treacă săptămâna aceasta fără ca să se intereseze de membrii nepocăiți din clasa lui, (fie că sunt sau că nu sunt membri ai comunității). Studiul lecțiilor săptămânale a fost timpul semănatului, acum vine timpul secerișului.

3. Ar fi deasemenea bine să țineți o adunare a părinților, ca să se roage cu toții pentru copii. Mulți părinți stau în drumul pocăinții copiilor lor. Multe case sunt pline de o atmosferă care este o otrăvă contra vieții spirituale. Rugați-vă la adunările acestea ca Spiritul lui Dumnezeu să vorbească părinților.

Când să se țină adunările.

Acolo unde este posibil, să se țină în fiecare seară adunări pentru tineret în timpul Săptămânii Tineretului. Acolo unde însă lucrul acesta nu este cu puțință, să se vorbească în primul Sabat în mod deosebit cu privire la cele arătate în program și deasemenea chestiunea tineretului să fie folosită ca temă și în Sabatul care urmează după acela. Deasemenea la adunarea de rugăciune ce ar avea loc în cursul săptămânii.

Eforturi speciale pentru copii.

În timpul acestei săptămâni speciale, să nu uităm pe copii. Dacă este posibil să avem cu ei adunări speciale, aceste adunări să aibă loc la un timp când ei pot să vină.

Programul Zilei Tineretului

Sabatul dela 14 Aprilie, 1928.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Cetirea Ps. 144, cu observații potrivite.
3. Cântare sau muzică specială.
4. Cuvântare: „Timpul, tineretul și datoria noastră”.
5. Cântare de cor, sau scurte experiențe.
6. Cântare de închidere și rugăciune.

Timpul, Tineretul și Datoria noastră.

După cum arătătoarele dela ceas arată timpul în care ne aflăm, tot astfel și evenimentele prin cari trecem, studiate în lumina profeției, ne spun mai dinainte, timpul în care am ajuns. Evenimentele grăbite ne duc la o criză care va avea loc în timpul nostru. Punctul culminant sau mai bine zis, sfârșitul tuturor lucrurilor aproape a sosit. Este mai aproape decât ar crede oricare din noi. Ziua Domnului nu este un eveniment indoelnic, în viitorul îndepărtat. Pentru Adventiștii de Ziua Șaptea și pentru mulțimea tineretului nostru este un lucru sigur, că nefericirea se va abate în curând asupra unei lumi ce doarme. Fie însă ca această zi să ne găsească pe noi pregătiți.

Trăim în vremuri de mare nepăsare, răutate și viclenie, într-un timp când mulți poartă numele de creștin numai de formă. Trăim în timpuri când ticăloșia cea mare, și imoralitatea care domnesc de jur împrejur nu fac alta decât oferă ispite mari tineretului. Dar pe de altă parte li se oferă pretutindeni ocaziuni să lucreze din inimă pentru Domnul.

Cea mai mare necesitate pentru tineri constă deci în aceea ca ei să aibă asemenea viață și putere morală, cum a avut și Isus. Fiecare membru al oștirii noastre de tineri

Conferința Banat: Adunarea de Tineri in Curtici.

are nevoie de o legătură zilnică și personală cu Dumnezeu, ca să fie apărât de primejdiile ce vin din aceea că cineva ar aparține organizației numai de formă.

Dacă trebuie să spunem, că nouă în parte sau tuturor ca Biserică ne lipsește puterea de a învinge, nu trebuie atunci să ne punem următoarea îndreptățită întrebare: „Să fie aceasta din cauză că în parte suntem biruiți de lume”? Ca să putem câștiga pentru Hristos, trebuie să câștigăm propriul nostru eu împreună cu Hristos. „Biserica lui Dumnezeu are nevoie de o oaste de lucrători, care să aibă multe și bogate experiențe în cele dumnezeiești, și care să fie înzestrați cu zel și cu râvnă... Bărbați, cari pot să înfrunte ispitele și să ducă răspunderile; bărbați curajoși, plini de adevăr; bărbați, în a căror inimă Hristos locuiește într'adevăr; bărbați, cari vorbesc plini de curaj adevărul, deși pentru aceasta se cer mari jertfe dela ei”. *Faptele, pag. 507. Patriarhi și Regi, pag. 142.*

Trebuie să ne gândim fără incetare la faptul că noi suntem o privescitate atât pentru oameni cât și pentru ceruri. Este dar foarte necesar, ca tinerii să aibă în viața lor mai mult decât o experiență superficială. Este dar de mare însemnătate ca fiecare frate și fiecare soră dintre cei tineri să ajungă la treapta pe care o amintește apostolul; când zice: „V'am scris vouă tinerilor, că sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne la voi, și ați biruit pe cel rău.”

Părinții cari cugetă, educatorii și slujbașii comunităților trebuie să recunoască ispitele la cari sunt supuși copiii și tinerii. Ne aflăm în zilele din urmă, în timpuri primejdioase mai ales pentru tinerii noștri — fapt care ar trebui să trezească pe toți părinții, pe toate mamele, profesorii și predicatorii, pe slujbașii comunităților, și pe toți cei cari într'un fel oarecare vin în contact cu tineretul nostru.

„Când tinerii au predat inima lor lui Dumnezeu, nu încetează răspunderea noastră pentru ei... Nu este deajuns, să le arătăm cât de mult e de făcut și să-i facem a lua și ei parte la lucru. Trebuie să fie învățați, cum să lucreze pentru Domnul. Trebuie să fie educați și învățați metodele cele mai bune, cum să câștige suflete pentru Hristos... Instruiți-i în mod sistematic în diferitele ramuri ale lucrării misionare, la cari să poată lua parte. În felul acesta vor învăța, să lucreze pentru Dumnezeu”. *„Slujitorii Evangheliei”, p. 10.*

Datoria aceasta mare ce ne stă în față cere dela noi să punem la lucru toate forțele noastre. Dacă Domnul chiamă pe un tânăr, atunci așteaptă să vadă o prevedere deplină. El trebuie să fie gata de a consacra Domnului întreaga lui viață și să preia orice lucrare și răspundere pe care Domnul cere să o ia.

Fiindcă acum din nou a venit timpul Săptămânii Tineretului, gândul și inima noastră este din nou îndreptată cu sentimente serioase către cei 32.000 tineri cari deși fac parte din familiile adventiștilor de ziua șaptea, totuși nu vizitează adunările noastre.

Mulțimea aceasta prețioasă de tineret din mijlocul nostru, precum și mulțimea de inimi tinere care e răspândită în lumea întreagă, provoacă comunitatea noastră și se prezintă ca o mare datorie în fața fraților, și surorilor tineri, ca să facă astăzi eforturile cea mai mare din câte s'au făcut până acum, și să depună toate eforturile nobile și creștinești pentru ca aceste suflete să fie salvate cu o clipă înainte de a se încheia marea dramă care se petrece pe pământ.

Timpu nostru nu cere ca noi să începem acum o lucrare, ci dimpotrivă, să încheiem o lucrare care este a lui Dumnezeu, și anume vestirea Evangheliei celei veșnice în toată lumea. Dumnezeu a făcut începutul. Prin bărbați și femei credincioase El a pus o temelie, pe care noi trebuie să clădim mai departe, și El nu ne va refuza ajutorul Său Dumnezeesc, ca să încheiem clădirea.

Dacă ne gândim că „purătorii de poveri ne vor fi luați odată”... vine întrebarea „cui să fie incredințată răspunderea pentru lucrare”. Răspunsul este acesta: „Nu putem face altceva decât să privim cu îngrijire la tineretul de astăzi, care odată va trebui să ducă răspunderea... Tineretul va trebui să ducă în curând răspunderea, care astăzi este așezată asupra lucrătorilor mai bătrâni... Avem nevoie de tineri și de tinere, cari să nu fie stăpâniți de împrejurări, ci să meargă împreună cu Dumnezeu, să se roage mult, să se străduiască în mod serios, să primească lumină cât mai multă”. *„Slujitorii Evangheliei”, p. 68—69.*

În alt loc ni se spune, că „mulți copii de astăzi, cari cresc ca și Daniel în casa părintească în Iudea, și studiază Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Lui, cari se deprind să slujească pe Dumnezeu în credință, vor fi odată în lucrurile unde se făuresc legile, în sălile de judecată sau la curțile regale, ca martori pentru Regele regilor. Foarte mulți vor fi chemați la lucrarea de predicare, Solia va fi adusă la

Conferința Moldova: Corul Comunității Cernăuți.

cunoștința lumii întregi. Etiopia își întinde" mâinile spre Dumnezeu, Japonia, China, Indiile și țările încă uitate ale propriului nostru continent la fel; din toate părțile continentului nostru o mare dorință pornită din inima oameni lor păcătoși, de a cunoaște pe Dumnezeu și nesfârșita Lui iubire". *Idem*, p. 85.

Dar să nu uităm un lucru: Dacă dorim să facem o lucrare bună în câmpurile păgâne, trebuie să ne adunăm frumoase experiențe în casa noastră, între concucătorii noștri și între vecinii noștri. Fie ca această săptămână să contribuie la a ne deschide ochii să vedem cari sunt marile nevoi ale lumii întregi și ale omenirii. Fie ca această săptămână să ne aducă o mare iubire pentru Mântuitorul, pentru solia Lui mântuitoare și pentru ceilalți peregrini cari merg spre Sion. Fie ca ea să aducă și în inima tineretului nostru o nouă dorință, tocmai în ora aceasta de mare însemnătate pentru lumea întreagă, de a servi în mod credincios pe Domnul oricând și oriunde va veni chemarea.

Tempul nostru este timpul sfârșitului și, mulțumim lui Dumnezeu, tineretul este pentru noi cea mai mare bogăție și trebuie să fie și cel mai mare ajutor în lucrarea ce trebuie să se încheie în timpul nostru. Nu putem să ne gândim la lucrare noastră care cuprinde lumea întreagă și la încheierea acestei lucrări, fără să înțelegem că povara și răspunderea pe care să o simțim pentru tineretul nostru trebuie să crească necontenit. Domnul este gata să-i folosească la lucru. Fie ca ei să audă și să înțeleagă chemarea timpului, și să crească în harul Marelui nostru conducător, și să încheie lucrarea Lui atâta vreme cât mai e ziua.

Duminică, 15 Aprilie, 1928.

Subiect: Sfânta Scriptură. Se va studia împreună cu tinerii nevoia de a cerceta Sfintele Scripturi, și felul cum să se facă lucrul acesta pentru a avea un folos mare sufletească din aceasta.

Marți, 17 Aprilie, 1928.

Subiect: Rugăciunea. Care este cauza pentru care tinerii trebuie să se roage? Pilda Domnului ne arată cauza aceasta. Pentru că în anumite împrejurări, singură rugăciunea poate să mai fie de ajutor omului. Pentru că prin rugăciune putem ajunge așa cum dorește Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu cere dela noi să ne rugăm și ne ascultă rugăciunile. Condițiunile cari să fie împlinite de rugăciune: Hotărâre; să fie făcută în numele Domnului; să rămânem în cele dorite de Domnul; să fie în credință; în spiritul consacării. Cartea „Calea către Hristos” ne poate fi de un adevărat ajutor în acest studiu.

Conferința Muntenia: Tineri din București.

Joi, 19 Aprilie, 1928.

Subiect: Credința în Dumnezeu. Este simțită nevoia de a crede în Dumnezeu, în primul rând pentru mântuire. În studiu acesta se poate arăta cum trebuie să se folosească credința, cum să se dea pe față, și cum poate să crească. Oamenii cari cred în Dumnezeu au parte de mare răsplătire. Prin credință suntem îndreptățiți, ferți de puterea păcatului, primim pace, bucurie, și o mulțime de însușiri bune.

Sabatul dela 21 Aprilie 1928, după amiază.

Subiect: Biruința prin predare.

1. Făgăduința: 1 Cor. 15, 57.
2. Cele trei trepte în viața de biruință: Gal. 2, 20.
 - a) Predarea de sine sau consacarea.
 - b) Lasă pe Hristos să biruească.
 - c) Crede, că Hristos a biruit pentru tine.
3. Dumnezeu ne face în stare de a duce o viață de biruință. 2 Cor. 10, 4, 5; 1 Cor. 10, 12, 13.
4. Ce trebuie să facem, ca să fim biruitori: Ps. 119, 11; 2 Tim. 3, 16, 17; 1 Ioan 1, 7; 5, 4.
5. Alte făgăduințe: 2 Cor. 12, 9; Fil. 2, 13; 1 Ioan 1, 9; Fil. 4, 13.
6. Mijlocul de vindecare contra păcatului. (Vezi mai jos).

EXTRASE DIN MĂRTURII:

1. „Singura noastră scăpare, dacă vrem să biruim, constă în aceea, ca să aducem voiața noastră în armonie cu voiața lui Dumnezeu, și ca noi să lucrăm împreună cu El în fiecare clipă și în fiecare zi.”

2. „Numai când vrem, poate să descopere Domnul harul Său în noi, prin aceea că ne transformă, și face din noi oameni noui.”

3. „Lupta pe care avem să o ducem, constă în aceea de a consacra lui Dumnezeu propriul nostru eu.” „Locul de luptă este teritoriul inimii noastre.”

4. „Când un suflet se predă lui Dumnezeu, o nouă putere pune stăpânire pe inima cea nouă ... Sufletul care s'a predat Lui, devine cetățuia lui Hristos, pe care El o păstrează într-o lume decăzută și revoltată... Un suflet pe care puterile cereștii l-a luat astfel în stăpânire, nu mai poate fi cucert de Satan, oricâte atacuri i-ar da... Dar fără o deplină legătură cu Dumnezeu, care constă în aceea că ne predăm lui în fiecare clipă, vom fi înfrânți.”

Conferința Transilvania: Corul din Sibiu.

Gazeta Slujbașilor

Școala de Sabat.

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 7 Aprilie, 1928.

Către școlile noastre de Sabat.

În Japonia și Coreea avem o lucrare ce progresa frumos, și mulți lucrători credincioși se silesc să-și facă partea în vestirea soliei la cetățenii lor. Ei au dovedit un minunat spirit de jărnicie în suportarea lucrării și au dat din toată inima din ce au avut. Însă nu au destule mijloace pentru întreținerea tuturor lucrătorilor, cuprinzând și pe cei din afară, astfel încât ei primesc dincolo de mări, de unde să primească ajutor, prețuind tot ceea ce fac școlile noastre de Sabat în ceea ce privește ajutorarea vestirii soliei. Auzind veștile ce vor urma în acest trimestru, veți cunoaște mai bine nevoile absolute ale acestui important câmp misionar.

Sabatul dela 14 Aprilie, 1928.

Nevoile Japoniei.

Președintele diviziunii Orientului îndepărtat ne spune că Japonia este unul din ținuturile cele mai mult populate din lumea întreagă. Japonezii sunt oameni economi, harnici, și inteligenți. Oriunde ar fi și orice ar face, ei sunt aceeași, doritori să progreseze cât mai iute, și făcând tot ce pot spre a termina cât mai în grabă însărcinarea incredințată.

Japonia se laudă cu trecutul ei. Ea privește înapoi spre trecut, la bărbații ei de seamă, la creșterea ei cea repede printre națiunile moderne și se încrede în sine și în viitorul ei. Credința lor este sintoistă și budistă.

Japonia este în mare lipsă, judecată din punct de vedere al soliei și lucrării noastre. Școala deasemenea suferă din pricina acestei lipse.

Nu trebuie să uităm că Japonia are mai mult de 60.000.000 de locuitori, cărora trebuie vestită solia. Japonezii devin creștini statornici, de îndată ce cunosc pe Domnul. Ei devin lucrători și dăruitori.

Sperăm ca ceea ce va trece din darurile celui de al treisprezecilea Sabat să satisfacă nevoile Japoniei, care împărțind cu Coreea, să-și poată avea un fond spre a-și ajuta lucrării și școlilor.

Sabatul dela 21 Aprilie, 1928.

Semănând sămânță în Japonia.

Președintele uniunii misionare Japoneze ne

scrie: „Pentru lucrarea mulțimilor din Japonia nu avem decât nouă predicatori, unsprezece ajutoți-predicatori, cinsprezece lucrători, cinsprezece colportori, și doisprezece slujbași în casa de Editură.

Posesiunile îndepărtate ale Japoniei sunt deasemenea cuprinse în hotarele acestei Uniuni. Multe insule din sud și una din nord așteaptă încă solia. Milioanele de Japonezi din Coreea, Mancuria, China, și Malaezia deasemenea cer ajutor. Din acest punct central, lucrătorii trebuie să meargă în toate acele locuri spre a vesti solia.

De prin toate părțile lucrătorii ne trimit rapoarte noi interesante. Știm că secerișul este copt și așteaptă să fie adunat. Oare nu doriți să vă uniți cu noi în rugăciune și sacrificiu ca milioanele din Japonia să nu mai fie nevoite să aștepte încă mult timp solia venirii Lui?

Sabatul dela 28 Aprilie.

Școala noastră.

Vorbind despre școala noastră din Japonia conducătorii ei ne spun: „Numele de școală aci este foarte sugestiv. El înseamnă, Institutul Japonez de întreită educație. După o călătorie de puțin mai mult de două ore cu trenul, și apoi după altă călătorie scurtă într'o jinrikinsha, ajungem la școală. În jurul nostru sunt dealuri îmbrăcate cu pini, cu cărări frumoase și poate cu câte o privighetoare japoneză ce cântă în pomi. Sunt sigur că ați dori să fiți în acest loc plăcut în care se află școala noastră.

Ați fi poate surprinși văzând aceste clădiri atât de bine construite, și atât de modeste, însă așa de bine potrivite nevoilor de educație din acest ținut. Ele aproape în întregime au fost clădite de învățători și elevi. A fost nevoie de credință și lucru din greu, având pe deasupra binecuvântarea Dumnezeului misiunilor. Nu s'a făcut nici un împrumut de nici un fel. Deci putem exclama: „Ce a săvârșit Dumnezeu!”

Iubirea lui Dumnezeu să lucreze în inimile voastre spre a face ceva mai mult pentru încheierea cât mai grabnică a marelui îndatoriri din acest imperiu.

Sabatul dela 5 Mai.

Școalele noastre de Sabat din Japonia.

Secretarul școlii de Sabat din Japonia ne spune că membrii școlii noastre de Sabat iubesc această instituție, și că este fericit putând aminti că rar se întâmplă ca un Japonez să lipsească dela școala de Sabat și să vină singur la serviciul divin. Cu cât interesul în studierea Cuvântului devine mai mare, cu atât simțim din ce în

ce mai mult lipsă de cărți traduse în limba Japoneză, neavând acum decât câteva traduse. Faptul că nu putem să răspundem dorinței arzătoare a membrilor cari sunt atât de râvnitori să învețe și atât de fericți în a da, constituie pentru noi o continuă acuzare.

Credem că frații și surorile noastre din lumea întreagă ne vor veni în ajutor spre a ne putea împlini și partea ce nu am putut-o face până acum.

Misiunea Internă.

Programul adunării misionare din luna Aprilie 1928.

Subiect: UNDE SĂ LUCRĂM PENTRU DOMNUL?

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului, însoțit de cuvinte din partea Dirigintelui.
3. Cântare specială.
4. Cuvântare: „Unde să lucrăm pentru Domnul?”
5. Experiențe și împărțirea lucrului misionar pentru viitor.
6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

Domnul dorește ca noi să fim reprezentanții Lui în lumea aceasta. Mulți însă înțeleg că trebuie să fie numai prezenți în adunare pentru cult și atunci au terminat lucrarea lor. Nu! Pentru aceia cari simt povară pentru sufletele pierdute este bine să meargă în locurile unde încă nu sunt comunități, și acolo să caute să ducă lumina.

Persoane cari prin ocupația pe care o au pot să-și câștige întreținerea în oricare loc, fac bine, și un serviciu pentru Domnul, mergând în localități noi pentru ca acolo, prin purtare demn creștinească, prin fapte de iubire față de semenii lor, prin cuvinte de mângâiere pentru cei obosiți, să conducă pe mulți la Mântuitorul. În ziua venirii Lui, fiecare să poată veni cu snopul lui în fața Domnului.

Iată ce spune și Spiritul profetic:

„Ucenicii lui Hrisos sunt reprezentanții Lui pe pământ, și Dumnezeu vrea ca ei să se răs-

pândească pe întreg pământul, prin orașe și sate, ca lumini luminătoare în întunecarea lumii”. „Mărturii”, Vol. VIII, p. 224.

„În loc de a fi adunați mulți laolaltă și a se feri de răspun-deri și de purtarea crucii, membrii comunității ar trebui să se răspândească în lumea întreagă, făcând să pornească dela ei lumina lui Hristos, lucrând cum a lucrat Domnul pentru salvarea sufletelor, și atunci această „Evanghelie a Împărăției” se va împrăști repede în lumea întreagă.” „Cugetări depe Muntele Fericirilor”, pp. 49. 70.

„Fraților și surorilor, de ce să ne îngrămadim în același loc! Studiați parabola oii celei pierdute, și porniți la lucru ca adevărați păstori, căutând pe cea pierdută în pustiul păcatului. Salvați pe cei ce pier.” „Review and Herald”, Dec. 12, 1893.

NOTĂ. Timpul de experiențe să fie folosit pentru a aduna informațiuni de felul cum s'a făcut lucrarea în săptămâna mare misionară. Trebuie să se încheie cât de curând socotelile cu această săptămână, și sumele venite din vânzarea literaturii și din daruri, să fie trimise de urgență la locul în drept, adică jumătate la casa de editură în București, și jumătate minus porto, la conferința respectivă.

CUVINTE DELA TOȚI.

Odată cu aceasta înființăm o nouă rubrică sub titlul de mai

sus în care să publicăm pe scurt comunicări interesante din partea tuturor membrilor comunității noastre. Se pot da aci sfaturi și îndrumări bune pentru progresul lucrării. Suntem convinși că un schimb de gânduri bune va fi toldeana de folos comunităților noastre.

Mai jos publicăm pe scurt o primă comunicare de aceasta, primită dela un iubit frate al nostru. N. R.

Simțul poverii pentru suflete.

„Simțiți în voi aceasta ce fu simțit și în Hristos Isus”. Filip. 2, 5.

Pilda dată de Domnul și raportată în Luca 15, ne atrage în deosebi atenția asupra valorii pe care o pune Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, asupra unui suflet.

În jurul Domnului se adunase o mare mulțime de tot felul: vameși și păcătoși, farisei și cărturari, rabini îngâmfăți, cunosători de lege, cari căutau să prindă pe Domnul în vreun cuvânt; alții venind însă spre a căuta mângâiere și vieață, unii fiind mândri și îngâmfăți de ei înșiși, iar alții în umilință căutând curățire și iertare.

Către aceștia s'a îndreptat Domnul cu următoarea pildă, zicând: „Care om dintre voi având o sută de oi, și pierzând una din ele nu lasă pe cele nouăzeci și

noastră în câmpie, și se duce după cea pierdută până când o va fi găsit? Și găsind o pune pe umerii săi bucurându-se, și după ce a venit acasă chiamă prietenii și vecinii, zicându-le: bucurați-vă împreună cu mine, că mi-am găsit oaia cea pierdută. Zic vouă că astfel pentru un păcătos care se pocăiește va fi bucurie în cer mai mult decât pentru nouzeci și nouă de dreți, cari n'au trebuință de pocăință".

Simțurile noastre sunt încărcate, dorințele noastre sunt prea pământești, și idealurile noastre sunt prea materiale spre a putea prețui îndeajuns valoarea mântuirii. Numai Dumnezeu, Creatorul, cum și ființele fără păcat pot da acestui lucru adevărata valoare.

În cursul vieții Sale, Fiul lui Dumnezeu nu a arătat decât o singură dorință și anume de a căuta și a mântui ce eră pierdut, aceasta fiindu-i chemarea dată de Tatăl.

Aceeaș dorință deci, care a mânat dorul și țința vieții Mântuitorului, și apoi a tuturor apos-

tolilor, să formeze și impulsul vieții noastre zilnice, căutând a binevesti Evanghelia mântuirii la toți, prin lucrarea personală.

De o astfel de lucrare are nevoie lumea de astăzi, când oamenii fiind copleșiți de grijile și nevoile acestei vieți caută să găsească o mângâiere. Și oare unde ar putea găsi o mai bună mângâiere decât în cuvintele viei ale învățăturilor Domnului Isus?

Timpul încheierii lucrării va sosi în curând, și atunci nu se va mai putea face nimic în vederea mântuirii, nici personale dar nici a altora. De aceea credincioșii ar trebui să se ridice acum cu un zel nou și sfânt, și cu mai multă râvnă spre a avertiza lumea de cele ce vor veni. Numai prin lucrarea personală, fiecare își va putea pune în lucru talantul încredințat lui de Dumnezeu, talant asupra căruia va fi tras la socoteală de felul cum l-a întrebuințat.

Dar, dacă această lucrare de câștigare de suflete pentru im-

părăția lui Dumnezeu este cea mai mare din câte s'a încredințat spre executare, apoi și răsplătirea ei este tot atât de mare, și anume o răsplătire veșnică și de o măreție de neînchipuit. 1 Cor. 2, 9; Apoc. 21, 10—23; 22, 1—5.

În ziua mâniei lui Dumnezeu totul va pieri de pe acest pământ, însă ceace va rămâne, sunt sufletele aduse de noi, prin ajutorul lui Dumnezeu, la mântuire. Numărul acestor suflete va putea fi socotit după numărul stelilor ce vor străluci pe veci în cununile pe cari ni le va da Domnul în ziua mării. Dan. 12, 3; 1 Petru 5, 4.

Iubite frate și iubită soră, te rog cercetează-te, vezi felul cum ai pus la lucru talantul pe care ți l-a încredințat Domnul, și caută a fi o lumină în mijlocul celor cari te afli, ca toți, văzându-te, să aducă slavă și mărire Tatălui din cer.

G. P.

Adunările tineretului „M. V.” în Conferința Banat.

Domnul ne-a ajutat ca la sfârșitul lunii Ianuarie și începutul lui Februarie să avem binecuvântate adunări cu tineretul în Conferința noastră. Prima a avut loc la Curtici iar a doua la Sepreuș. Ne-am bucurat de vizita multor tineri, frați în vârstă și lucrători misionari și predicatori. Toți au contribuit cu tragere de inimă la întregirea programelor desfășurate.

Tineretul eră plin de entuziasm, și frumoase producții ale tineretului. Cu ocazia aceasta s'a adunat și o colectivitate pentru formarea de bibliotecă. Bani fiind încredințați îndată secretarului conferinței, cercurile au putut curând să-și înființeze biblioteca prin faptul că el le-a ajutat să-și

noi și ne-a binecuvântat în măsură bogată. S'au studiat chestiuni însemnate, ca acestea: „Chemarea Tineretului A. Z. Ș.”; „Problema educației Tineretului”; „Rolul Misionarilor Voluntari în întreita Solie din ultima generație”. „Pregătirea în vederea celei a doua venire a Domnului”, etc. La ambele adunări, cari au fost vizitate și de membrii comunităților din împrejurime, am avut

procure cărțile necesare. Bucuria noastră a fost mare văzând râvna pe care toți participanții au dovedit-o. Suntem siguri că și în viitor vor stăru pentru studierea problemelor însemnate ale educației creștine și ale lucrării misionare, căci timpurile ne cer să ne pregătim mai mult și cu mai mare stăruință pentru răspunderile ce ni se încredințează.

Dorința noastră este ca Dumnezeu să binecuvinteze cu îmbelșugare lucrarea se s'a făcut.

Const. Tolci
Secretarul „M. V.” în Conf.
Banat—Crișana.

Instructorul

SECȚIUNEA ADULȚI ȘI TINERI.

II. David și Goliat.

14 Aprilie, 1928.

PLAN

I. IZRAIL SE ÎNTĂLNEȘTE CU FILISTENII, PENTRU LUPTĂ.

1. Cele două tabere se stabilesc una în fața alteia, fiecare de câte o parte a unui curs de apă.
2. Zilnic Goliat defăimă pe Izrail, fără ca nimeni să îndrăznească a se lupta cu el.

II. DAVID VINE ÎN TABĂRĂ.

1. David fiind mișcat de Spirit, și-arătat mirarea față de teama lui Izrail.
2. Frații lui îl muștră aspru, însă alții duc lui Saul cuvintele lui.
3. David, adus înaintea regelui, își exprimă încrederea în Dumnezeu lui Izrail.

III. LUPTA.

1. Regele se încearcă să echipeze pe David pentru lupta cu Goliat.
2. Fără armătură sau arme obișnuite, David se găsește în mare contrast față de Goliat.
3. Goliat se mândria cu vitejia personală; David în fața necredinciosului a cerut biruința dela Dumnezeu.
4. David doriă ca toată lumea să afle despre puterea Dumnezeului lui Izrail.
5. Dumnezeu a dat biruința lui David, și întreg Izrailul a triumfat asupra Filistenilor.

Atunci a ieșit un uriaș. 1 Sam. 17, 4. „Pe când cele două armate erau față în față, nici una nevrând să deschidă lupta, a ieșit din rândurile Filistenilor o persoană înfricoșătoare. El se numia Goliat, și venia din capitala Filistenilor, Gat. Se poate că făcea parte din vechiul neam de uriași numiți Anakim, cari înspăimântaseră pe cei zece iscoditori, și pe cari Iosua îi alungase din Iuda la răsărit spre mare. El avea aproape 3,10 metri.

Caracterul lui Eliab. Vers. 28. „Auzind pe David vorbind cu cei depe acolo, fratele său mai mare, Eliab, s'a supărat foarte rău. El eră un om cu predispoziție la gelozie, strănt la minte

și lumesc, și nu-i plăceau ideile și gândurile înalte ale lui David. El își reamintea despre ungera la Betleem, fără însă a putea înțelege pe deplin importanța acestui fapt; deseori a fost silit să recunoască virtutea și vitejia fratelui său mai tânăr, și el nutrise gânduri bănuitoare și invidioase cari acum se culminau prin cuvinte pline de ură. „David: His Life and Times”. Deane, pp. 15, 16.

Luptele duse în prima parte din viața sunt de mare însemnătate. Insistând asupra importanței primelor lupte din viață, Louis A. Banks spune: „În adevăr este un lucru rar ca cineva, fie bărbat sau femeie, să poată ajunge să obțină biruinți mari pentru Dumnezeu și omenire fără a le fi putut câștiga în tinerețe. Ceeace a făcut David în această zi în valea Ștejarului a fost o urmare a celor petrecute pe înălțimile Betleemului când venia ursul și-i lua oaia. Dacă atunci David ar fi fugit și ar fi lăsat oaia în soarta ei, se poate că niciodată nu am fi mai auzit despre el. Însă el nu a fugit; intrându-l eră adevăratul instinct de păstor. Un copil pios, educat să se încreadă în Dumnezeu, el avea credința că Dumnezeu îl va ajuta să-și facă datoria și să-și apere turma. Și cu un curaj și un rizic nu prea obișnuit, el a alergat și s'a luptat cu ursul...”

„Desigur că aceasta (biruința sa) a dat curaj și credință lui David, și deci nu suntem surprinși când auzim că după scurt timp, a venit un leu, și luându-i o oaie, David l-a urmărit și l-a ucis. Dacă ar fi fugit de urs, ar fi fugit și de leu. Dar omorând pe urs, credem că a fost gata să se lupte și cu leul. ... Cu toate că acest tânăr păstor, născut printre dealuri, îndemănatec față de obiceiurile fiarelor sălbatice, ajunsese să omoare un urs și un leu, nu ar fi prezentat nici o încredere deosebită în această luptă contra uriașului din Gat, dacă el s'ar fi încrezut cu totul în sine. Dar nu aceasta eră calea pe care mergea David; el își statornicise încrederea deplină pe alte temelii. El a spus: „Domnul, care m'a izbăvit din ghiara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean”. Astfel, vedem, că de jos, dela urs și leu, pas cu pas, David s'a urcat la acest grad de curaj și credință care l-a făcut în stare să meargă înainte și să întâmpine pe puternicul uriaș....

„Să nu desprețuim zilele lucrurilor mărunte. Să nu trecem nepăsători pe lângă ocazia de a face bine, sau să ajutăm introducerea lui Isus Hristos, fiindcă ni se pare ceva neînsemnat sau

comun. În primul rând, noi suntem prea slabi pentru a putea înțelege ce este mic sau mare în fața lui Dumnezeu. Tânărul păstor David eră o persoană neînsemnată în mintea lui Eliab, fratele său mai mare; însă înainte de asfințit, oricine din armată își dădea seama că el este bărbatul cel mai însemnat din poporul lor”. „David and His Friends”, pp. 147—151.

III. David fugitiv.

21 Aprilie, 1928.

PLAN

I. DAVID, MEMBRU AL CURȚII REGALE.

1. Ca urmare a acestei lupte cu Goliat, David a fost chemat la curte și a ajuns prietenul lui Ionatan.
2. Lauda adusă de popor a făcut să se nască gelozia și ura lui Saul.
3. Din pricina invidiei, Saul făcea planuri pentruuciderea lui David în luptă.

II. UNELTIRILE LUI SAUL ȘI PRIETENIA LUI IONATAN.

1. Saul din nou pune la cale moartea lui David prin făgăduirea mâinii lui Mical.
2. Biruitor asupra Filistenilor, David dobândește pe Mical.
3. În mod fățiș Saul caută să omoare pe David.
4. Ionatan caută să scape pe David vorbind tatălui său.
5. Ionatan nu izbuteste și David fuge.

III SAUL URMĂREȘTE PE DAVID.

1. David caută scăpare la Samuel în Rama.
2. Mai întâiu prin soli, apoi personal, Saul caută pe David în Rama, însă Dumnezeu intervine.

„Al cui flu ești?” 1 Sam. 17, 28. — De îndată ce David s'a întors dela omorirea lui Goliat, a și fost adus înaintea regelui Saul. „El a venit cu biruința strălucindu-i pe față, având într'o mână marea sabie însângerată, aproape cât el de mare, iar în alta capul încă sânge-

rând al lui Goliat. Și Saul i-a zis: „Al cui fiu ești, tinere?”

„Joseph Parker spune foarte potrivit că David ar fi putut infuriă pe Saul ca niciodată în viața lui, dacă ar fi vrut să facă aceasta, prin răspunsul său. Să ne inchipuim că David ar fi spus lui Saul: „De curând a venit Samuel în casa tatălui meu spre a căuta un rege. El a cercetat pe rând pe fiecare dintre frații mei; eu fusesem trimes pentru un timp la stână, și Samuel m'a uns ca rege al lui Izrail. Iată în acest cap și în această sabie pe care am capturat-o, primul semn și garanție a puterii mele regale!” Pentru ziua aceea lucrul acesta nu ar fi fost decât o ațătare, însă David avea o înțelepciune rară în a-și păzi limba. . . . Astfel în loc să-și facă o plăcere de a produce senzație, el s'a menținut liniștit și a răspuns cu o modestie cuviincioasă: „Sunt fiul robului tău Isai, Betleemitul”. Un rezultat plăcut pentru David a fost că modestia lui, împreună cu curajul și destoinicia pe care o dovedise, a putut să cucerească sieși pe deplin, inima lui Ionatan, fiul cel mai mare al lui Saul, și unul din oamenii cei mai nobili cari au trăit vreodată. Niciodată David nu a făcut o mai bună cucerire decât aceasta”. „David and His Friends”, pp. 156. 157.

Nașterea geloziei lui Saul. 1 Sam. 18, 6. — „Saul și-a deschis inima spiritului otrăvitor al geloziei. Neînțelegând îndrumările pe cari le primise dela profetul Samuel, prin care îi arătă că Dumnezeu va face ceace El vrea, și că nimeni nu poate să-L împiedice, regele a dovedit că nu avea o cunoștință precisă de planurile și puterea lui Dumnezeu. Monarhul își puneă voința sa contra voinții Celui Infinit. Cât timp condusesse regatul Izrail, Saul nu învățase să-și conducă și spiritul său propriu. El a îngăduit ca impulsunile să aibă o preponderență față de judecată, până într'atâtă, încât orbit, s'a scufundat într'o patimă furioasă. El avea momente când furia îi ajungea la un punct culminant, și atunci era gata să ia viața oricui ar fi îndrăznit să se împotrivescă voinții lui. Din această stare de aiureală el trecea într'o stare abătută și plină de desgust, iar remușcările puneau stăpânire pe sufletul său”. „Patriarh și Profet”, p. 650.

„Saul aruncă lancea”. Vers. 11. — „Sulița sau lancea era semnul distinct al autorității regale; regi totdeauna o aveau în mână, și pe monumentele vechi ei totdeauna sunt reprezentați cu ea”. Clarke.

David fugind la Samuel. Vers. 19-24. Aceasta a fost o mare criză în viața lui David. „Trebuie el să renunțe la o carieră publică, să se scape de primejdiile la care era expus, și să-și devoteze toate puterile muzicii și poeziei, cum și slujbei profetice? Nu, în felul acesta a fost sfatul lui Samuel. Domnul avea pentru el o altă lucrare, un lucru pen-

tru care era pregătit treptat, și la care avea să ajungă pe calea ce se convenia. Cu toate acestea, ca un adăpost temporar și ca un loc oarecum sigur prin sfințenia lui, ferit de orice atac deschis, Samuel l-a luat în școala profetică care era stabilită în imediata vecinătate de Rama, și care dela faptul că constă într'o grupare separată de locuințe se numia Naiot („Locuință”). Aci, ocupându-se cu îndatoriri sfinte, în legătură cu suflele binevoitoare, în tovărășie cu prieteni cum erau Gad și Natan, care probabil că în acel timp erau stabiliți acolo, și în această strângere neobosită de înțelepciune și învățătură dela Samuel, David a petrecut câteva săptămâni în pace și bucurie”. „David : His Life and Times”, Deane, p. 32.

Saul „s'a desbrăcat de haine”. Vers. 24. — Geikie în „Hours With the Bible”, ne informează că cuvântul „gol” nu trebuie luat literar, ci în înțelesul că în extazul său, el a runcat mantia sa regească. Neemia a ordonat Ebreilor depe zid să țină armele lângă ei ca dusmanul să nu-i poată găsi goi. Isaia umblă gol și desculț. David a jucat gol înaintea chivotului. Cuvântul în aceste cazuri nu are decât un înțeles figurat. A fi fără o altă haină pe deasupra însemnă să fi gol, în ceace privește pașagiile în legătură cu întâmplarea cu Saul”.

IV. DAVID FUGITIV (Continuare).

28 Aprilie, 1928.

PLAN

I. DAVID ȘI IONATAN.

1. Lăsând pe Saul la Naiot, David caută pe Ionatan spre a găsi o mângâiere și o tovărășie.
2. Se face un plan spre a se convinge de adevărata atitudine a lui Saul față de David.
3. Saul, mâniindu-se când Ionatan a intervenit pentru David, caută să-șiucidă pe propriul fiu.

II. DAVID FUGE DIN NOU.

1. David fuge la Nob, unde nu a arătat exact cari sunt motivele pentru care venise.
2. El a rugat să i se dea, și a primit dela Ahimelec pâinea sfințită.
3. David primește sabia lui Goliat din partea lui Ahimelec, arătându-și descurajare prin cuvintele sale.

III. UN FUGAR URMĂRIT.

1. David fuge la Gat și se preface că ar fi nebun.
2. El fuge la peștera Adulam unde se întâlnește cu cei din familia sa.

3. Din Pricină că au ajutat lui David, toți proeții din Nob au fost uciși, scăpând numai Abiatar care s'a dus la David.

Ce înseamnă adevărata prietenie?

J. R. Miller ne face să întrezărim înțelesul adevăratei prietenii în felul următor: „A ajunge prietenul cuiivă în adevăratul sens, este a lua pe altul într'o intimitate atât de strânsă și vie încât viața lui să se fească cu aceea a noastră formând una singură. Este cu mult mai mult decât o tovărășie de vreme bună. Este mai mult decât o legătură pentru un interes mutual, sau pentru profit ori plăceri. O adevărată prietenie este cu totul neegoistă. Ea nu caută folosul sau binele propriu. Ea nu iubește pentru ce poate primi, ci pentru ce poate da. Ținta ei „nu este să fie servită, ci să servească”

„Hristos Se află cu noi în toate greșelile noastre triste, este răbdător față de toate slăbiciunile, defectele și păcatele noastre, și este Prietenul nostru credincios și statornic deși noi Îi dăm atât de puțină iubire, amestecată și aceea cu îndoeli, nemulțumiri, murmure, și nerecunoștință. Mulți dintre noi îngreuează lui Hristos să fie Prietenul nostru, totuși El ne iubește până la sfârșit, și până la extrem”. „Building of Character”.

Despărțirea prietenilor. Când Ionatan a auzit declarația tatălui său cu privire la David, (Vers 30. 31) el „s'a mahnit adânc și s'a indignat, și ieșind dela masa regală, nu a mai apărut la serbare. Sufletul îi era copleșit de tristețe, când a reapărut, la vremea hotărâtă, în locul unde David avea să aștepte intențiile regelui față de el. Fiecare din ei a căzut pe grumazul celuilalt, și au plâns amar. Patima întunecată a regelui își aruncă umbra peste viața tinerilor, și durerea lor era prea intensă spre a putea fi exprimată. Ultimele cuvinte ale lui Ionatan au căzut în urechile lui David atunci când s'au despărțit, rămânând ca fiecare să-și urmeze câte o cale deosebită: „Du-te în pace, acum când am jurat amândoi, în numele Domnului, zică-ți: „Domnul să fie pe vecie între mine și tine, între sâmantă mea și sâmantă ta!” „Patriarh și Profet”, p. 655.

Ionatan „se despărțise de cinevă pe care el iubea ca sufletul său, pe care poate nu avea să-l mai vadă niciodată; îl lăsa în tristețe și primejdie, de acum înainte un fugitiv și un proscris, predispus la orice moment să fie prins și omorât fără milă: în timp ce el se întorcea la o Curte care acum devenise odiașă, la un tată față de care iubirea lui filială primise o serioasă lovitură, dela care se putea aștepta la nimicire și rău, și care, el vedea, că era hotărât să continue cu încăpățănare a urmă

această cale care se va sfârși printr'o instrăinare desăvârșită de Dumnezeu, și printr'o ruină a regatului cât și a sa proprie. El se întorcea în cetate singur, descurajat, îndurerat". „David: His Life and Times", Deane, p. 39

Peștera Adulum. „În peștera Adulum, familia era unită în iubire și bucurie. Fiul lui Isai putea intona din gură și harpă cântecul: „Iată, cât de frumos și de plăcut este, când frații locuiesc în unire!" El suferise amara nimicire din partea propriului său frate; și armonia care luase locul discordiei, aducea bucurie sufletului celui exilat. Aci a compus David psalmul cincizeci și șapte". „Patriarhi și Profeti", p. 658.

Oamenii lui David. 1 Sam 22, 2. — Printre acei cari făceau parte din grupa lui David „erau mulți cari mai târziu au ajuns vestiți pentru îndrăzneala și destoinicia militară, și îndeosebi cei trei nepoți ai lui, fii sorei sale Teruia, Ioab, Abișai, și Asael. Pe lângă aceștia, mai era și o mulțime amestecată, alcătuită din persoane cari, din diferite motive, erau nemulțumiți cu prezenta stare de lucruri, și de bunăvoie veniseră sub conducerea acestui tânăr comandant. Conducerea lui Saul nu era favorabilă lucrărilor de pace. El era un ostaș și nimic mai mult. Prosperitatea economică, justiția, menținerea Legii, erau chestiuni cari îl interesau puțin. Mulți au suferit din pricina firii lui arbitrară și tirană;... Înseamnă o muncă Herculană să poți ajunge să aduci aceste elemente răsvrățite și nemulțumite acolo încât să formeze un tot unit; totuși, fiind secundat cu multă pricepere de prieteni cu o iscusință rară, el a săvârșit acest lucru". „David: His Life and Times".

V. Mărinimia lui David.

5 Mai, 1928.

PLAN

I. DAVID LA CHEILA.

1. Abiatar întrebă pe Dumnezeu pentru David.
2. David, după îndrumarea lui Dumnezeu, biruiește pe Filistenii.
3. Saul caută pe David la Cheila; David fuge la Zif.

II. ÎN ZIF ȘI MAON.

1. Ionatan vizitează pe David în Zif și face legământ cu el.
2. David fuge în Maon.
3. O veste despre năvălirea Filistenilor sustrage pe Saul dela urmărire.

III. ÎN PUSTIA EN-GHEDI.

1. Saul, fără să-și dea seama, se dă în mâna lui David și este cruțat.
2. Saul recunoaște că Dumnezeu este cu David.
3. Moartea lui Samuel.
4. Nabal înfruntă pe David, însă este scăpat prin înțelepciunea și tactul soției sale.
5. Saul din nou caută viața lui David în pustie, doarme cu Abner lângă el, și este din nou cruțat.

Zif. — Zif era o cetate în partea de sud a Iudeii, nu departe de Carmel. „David și cei ai lui au scăpat din Cheila, și de atunci au rățâcit dintr'o ascunzătoare într'alta. Nici un alt ținut nu putea să-i ofere mijloace mai bune pentru zădărnicierea urmării decât această regiune, ce se întindea în lungul teritoriului Iudeii, între Marea Moartă și munții iudei. Ea poartă denumirea generală de „pustiul Iudeii", însă diferitele părți erau denumite ca: „pustiul Zif", „pustiul Maon", etc., după numele cetății învecinate. În general se poate

spune despre această perioadă de rătăcire a lui (vers. 14), că în tot timpul, cartierul general al lui David era pe „munții cei înalți", de unde putea observa cu ușurință apropierea vrăjmașului, pe când „Saul îl căuta în fiecare zi", însă în zadar, fiindcă „Dumnezeu nu l-a dat în mâna sa". „Israel", Eder-sheim. Vol. IV. pp. 122. 123.

„Un trimis veni la Saul". Vers. 27. Cât de evidentă este providența lui Dumnezeu în favoarea servului Său David! „David și cei ai lui erau aproape înconjuțați de Saul și armata lui, și când a fost pe punctul de a-i prinde, iată că a venit un sol, și a dat de știre lui Saul că Filistenii au năvălit în țară! Deci iată lucrarea Providenței! Dumnezeu chiar pregătise năvălirea Filistenilor, și l-a făcut pe Saul să nu-și dea seama cât de mult era David în mâna sa; însă cum patrulele de cercetare aveau să dea în curând de el, solul a sosit tocmai la momentul potrivit spre a preîntâmpina aceasta. Aci David a fost scăpat de Dumnezeu, și anume într'un așa fel încât să redea în mod vizibil intervenția divină". Clarke.

David răsplătește ura cu iubire. 1 Sam. 24, 4-15. — În caracterul lui David nu se afla ură. „David știa că nefericitul rege a fost îndepărtat și părăsit de „Spiritul Domnului", și că el însuși era adevăratul purtător al ungerii regale; însă el nu voia să ia legea în mâinile sale, ci încă mai privi pe Saul ca „domnul" său. El a dat exemplul, atât de nevoie pentru noi toți, de a lăsa pe Dumnezeu să-și aducă planul la îndeplinire atunci când va crede El, și cu răbdare să așteptăm până ce acest timp va veni. El a avut mult de lucru cu oamenii săi pentru a-i ține să nu se năpustească asupra regelui; însă înfrânându-se pe sine, a fost în stare să-i oprească și pe ei. Cât de multe virtuți pot fi puse la lucru într'o acțiune! Aci avem generozitate, răbdăuință, duioșie, respect, înfrânare, răbdare, credincioșie, tărie, dorul după idealuri înalte, o întreagă constelație scânteind ca și stelele într'o peșteră întunecoasă". „Expositions of Holy Scripture", Maclaren, pp. 363. 364.

DIVIZIUNEA COPIILOR.

II — Iacob și Esau.

14 Aprilie.

Clasele secundară și primară.

Dreptul de întâi născut. Gen. 25, 34. Ce înseamnă dreptul de întâi născut pe care Esau a lăsat să-l piardă? F. B. Meyer spune:

„Dreptul de întâi născut era o moștenire spirituală. El dădea dreptul — care aparține neîncetat posesorului lui — de a fi preotul familiei sau tribului. El atrăgea după sine privilegiul de a fi depozitarul și comunicatorul tainelor

divine. El constituia un lanț în linie descendentă prin care Mesia avea să se nască în lume... Dreptul de a lua și a menține — ca în vechile alergări Grecești — torța speranței Mesianice; dreptul de moștenire la făgăduința legământului făcut lui Abraam; dreptul de a fi socotit printre nobilimea spirituală a omenirii; dreptul de a fi veșnic un pelerin, neprimind nici un petec de pământ. . . . Aceasta, și mai mult decât atât, era cuprins în posesdarea dreptului de întâi născut". „Israel: A Prince With God". pp. 22-24.

Ajutați copiii să-și dea seama de

grozăvia greșelii lui Esau. În timp ce avea tot ce-i putea da această lume, el și-a pierdut moștenirea spirituală, deci a pierdut tot. Esau, la sfârșitul vieții sale putea zice: „Secerșul a trecut, vara s'a terminat", și eu nu sunt mântuit.

Multe drepturi de întâi născut sunt vândute pentru câte un blid de linie.

Căți nu sunt azi născuți cu talente minunate, dotați cu însușiri neobișnuite; moștenitori de nume nobile; moștenitori de averi întinse; înzestrați cu darul de a deschide una sau mai multe uși numelui, faimei, sau folosinții — cari totuși asvără aceste posibilități de a face fe-

riciți și de fericire, pentru o scufundare de scurtă durată în egoism și îngăduință sensuală!

„Cei mai tari și mai destoinici bărbați în caracter și mușchi sunt adesea cei mai slabi în rezistarea față de ispitele pătimase ale momentului. Esau a fost biruit de mirosul unei fierturi de linte; Samson de vraja unei Filistene; Petru prin întrebarea unei serve. Nu există o altă putere mai mare decât puternicul Fiu al lui Dumnezeu.

„Și chemările simțurilor vin de cele mai multe ori atunci când ne așteptăm mai puțin la ele. Când spunem, pace și siguranță, deodată vine nimicirea. . . .

„De altfel aceste chemări vin prin lucrurile cele mai de puțină însemnătate. Un blid de linte; un pahar de apă; o clipă de neînfrânare a pasiunii; o după amiază de hoinăreală; o întrebare și un răspuns; o mișcare și o privire. Prin lucruri atât de mărunte — mici ca și acul prin care o linie de cale ferată se desparte spre apus și spre răsărit — se produc mari schimbări și hotărâri. Când cădem în asemenea lucruri, adesea ne mângâiem pe noi înșine cugetând că putem și vom face ceea ce este bine în orice criză, ori cât ar fi de mare. Nu putem să ne rugăm în dormitor; însă putem să ardem pe rug. Nu putem vorbi unul singur; însă putem predică la Rusalii. Ne înțelegem puțin chiar pe noi înșine. Nu vedem că lucrurile neînsemnate sunt adevăratele „dovezi ale caracterului; și că dacă nu am putut să alergăm cu un pedestraș, desigur că nu ne vom putea lua la întrecere cu caii. . . . În viața de creștin nu există lucruri neînsemnate. Orice este mare; fiindcă lucrurile cele mai mari se învârtesc pe axele cele mici; și secerișurile cele mai bogate în bine sau rău ies din cele mai mici semințe”. *Id. pp. 26—28.*

Invățătură practică. Nu trebuie să ne fie teamă a zice „Nu” atunci când suntem ispitiți să facem rău.

Noi nu putem șterge un rău, însă Dumnezeu poate și vrea să ne ierte greșelile și defectele. El nu vrea să mai rețină nimic din trecut, ci dorește ca toate păcatele noastre să le arunce „în adâncurile mării”, și să ne dea o nouă viață.

Este tot atât de rău să săvârșești o minciună dând o impresie falsă, după cum este rău să spti o minciună cu buzele.

Din experiența lui Esau cu vinderea dreptului său de întâi născut pentru un blid cu linte, putem învăța cât de mult poate înrăuri influența unor mici ispite îngăduite, asupra vieții noastre.

Lucru de reparțizat.

Lecțiunea viitoare: Gen. 27, 41—45; 28, 1—22.

De studiat și lucrat:

Găsiți un text în Biblie în care Isus se referă la visul lui Iacob.

Ce i s'a descoperit lui Iacob în viziunea lui la Betel?

Când Dumnezeu ne dă câte vreun ajutor deosebit cum ar trebui să arătăm recunoștința față de El?

Grădina de copii.

Repetiția lecțiilor trecute. Folosindu-vă de Rulou repetați lecțiunea din ultima săptămână. Dacă doriți, spuneți o povestire potrivită.

Ilustrarea lecțiilor prezente. Intr'un loc potrivit din măsuta cu nisip puneți un cort drept locuință în care trăia Isaac și Rebeca, împreună cu cei doi fii ai lor, Iacob și Esau. Faceți scena cât mai atrăgătoare, punând pomișori și flori. Intr'o altă parte a măsutei aranjați un tu-fiș spre a indica pădurile în care găsim diferite feluri de animale. Arătați pe Esau mergând spre pădure. Intr'o altă parte a măsutei să aveți un câmp unde Iacob îngrijește de oi. Completați apoi scena cum veți crede mai bine, însă să nu ilustrați decât ce este cuprins în lecțiune. Dacă puteți, arătați o fotografie de doi gemeni.

Povestirea introductivă. Ați văzut vreodată două băieți sau două fete care să semene? De obicei ei se îmbracă la fel, doresc aceleași lucruri, și totdeauna merg oriunde împreună. Ziua lor de naștere cade în aceeași zi. Asemenea copii îi numim gemeni. Lecțiunea noastră de azi se ocupă despre doi gemeni, însă ei nu se potriveau în toate. Ei erau cât se poate de deosebiți. Urmați cu lecțiunea dela pag. 61).

Invățătură spirituale. Totdeauna să spunem adevărul.

Domnului îi place când alegem ceea ce este bine și drept.

III — Visul lui Iacob.

21 Aprilie.

Clasele primară și secundară.

„Zilele de bocet . . . sunt aproape”. *Gen. 27, 41.* În timpul când Iacob a înșelat pe tatăl său, Isaac eră atât de slab încât familia îl așteptă să moară din moment în moment, și totuș el a trăit mai mult de patruzeci de ani după ce a dat binecuvântarea lui Iacob. Esau gândia că apropiindu-se moartea tatălui său, va avea atunci un timp potrivit ca să-și răbune asupra fratelui său Iacob, „fiindcă, după obiceiurile timpului, fiii erau totdeauna de față la immormântarea tatălui. Ismael a venit din ținutul său spre a lua parte la immormântarea lui Abraam; și atât Iacob cât și Esau au luat parte la immormântarea tatălui lor Isaac, însă vrăjmășia dintre ei din fericire se potolise cu mult timp înainte de aceasta”. *Clarke.*

Făgăduinți prețioase. Pe această cale lungă și obositoare, și departe de casă și de cei iubiți, Iacob „s'a simțit singur;

însă Dumnezeu i-a zis: „Eu voi fi cu tine”. El se teme de Esau; însă Dumnezeu a zis: „Te voi păzi”. El știa câte greutăți avea să întâmpine; dar Dumnezeu i-a făgăduit că-l va aduce cu bine înapoi. El se socotia părăsit de prieteni; însă Dumnezeu i-a dat asigurarea: „Nu te voi părăsi”. Aparenta arată oarecum că ar fi contrarie făgăduinții divine; însă Dumnezeu a spus: „Voiu implini ce-ți spun”. Acestea sunt cuvinte prețioase; însă ele aparțin numai aceluia care stău la piciorul minunatei Cruci care unește pământul cu cerul. Dacă vă găsiți acolo, atunci cu toată libertatea puteți cere orice ajutor cuprins în ele”. *Israel: A Prince With God*, p. 52.

Serviciul Ingerilor. Vorbind despre grija atentă și iubitoare a ingerilor asupra copiilor lui Dumnezeu, F. B. Mayer spune: „Ar fi bine să meditam mai des asupra servirii plină de grijă a ingerilor. Ei poartă de grijă trenului, ori cât ar merge de repede, dacă în el se găsește un copil al lui Dumnezeu, pentru a-l duce la destinație. Ei însoțesc orice corabie ce-și taie drumul prin marea agitată, și care duce pe un moștenitor al mântuirii spre portul dorit. Ei tabără cu cai și care de foc împrejurul oricărei cetăți, oricât ar fi de asediată, în care se găsesc fiii lui Dumnezeu. Ei ne ajută în nevoi”. *Id. p. 51.*

„Sămânța ta va fi ca pulberea pământului”. *Vers. 14.* Prin aceasta se înțelege că „popoarele cari se vor cobori din tine vor fi cât se poate de numeroase, și în tine și în sămânța ta — Domnul Isus coborând din tine, după carne, „toate familiile pământului”—nu numai din neamul tău, ci și toate celelalte familii sau triburi de oameni cari nu fac parte din familia lui Abraam, „vor fi binecuvântate”; fiindcă Isus, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om.” *Ebr. 2, 9. Clarke.*

Invățătură practică. Visul lui Iacob cu ingerii cari se suiau și se coborau pe scară are de scop să ne învețe cât de aproape este Dumnezeu de noi și cât de iute ne trimete El ajutorul.

Făgăduința „Eu sunț cu tine” ar trebui să stea neclintită în experiența noastră de creștini și să ne dea încrederea să rămănem pe deplin convinși că Dumnezeu nu ne va părăsi fără ca să-și fi implinit scopul cu noi.

Iacob a făcut o greșală din cele mai grave când a înșelat pe tatăl său, însă Domnul nu l-a îndepărtat, și nici pe noi nu ne alungă când facem greșeli. Făgăduința din 1 Ioan 1, 9, este pentru noi și putem să o cerem dacă voim.

Lucru de reparțizat.

Lecțiunea viitoare:

Stabiliți pe hartă ținutul Haran.

Cum eră locul unde Iacob s'a luptat cu ingerul?

În urma cărei fapte a lui Iacob a primit el răspuns la rugăciune?

Găsiți un text în Biblie care să spună că Dumnezeu ne iartă păcatele dacă le mărturisim și le părăsim.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Cu ajutorul Ruloului, repetați punctele mai importante din lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Tablourile sunt cât se poate de bune pentru ilustrarea acestei lecțiuni. Arătați tablouri de îngeri, de asemenea și acela cu visul lui Iacob.

Dacă doriți să lucrați cu măsura de nisip, se poate indica locuința lui Iacob din Beer-Sheba, deasemenea și Haran. Cu ajutorul pomilor și stâncilor reprezentați ținutul prin care avea să treacă. Printr-o figură potrivită, puteți reprezenta mai viu scena din timpul nopții.

Povestirea introductivă. Ați visat vreodată noaptea când erați culcați în pat? Ce lucruri ați visat? (Lăsați câteva momente pe copii să spună despre visurile lor, pentru a întipări în ei gândul de vis.) În lecțiunea de azi, învățăm despre un bărbat din Biblie care a avut un vis foarte frumos. El făcuse rele și își părăsise pe tatăl și mama lui și plecase departe de casă. Pe cale, Domnul i-a dat acest vis. (Urmați cu lecțiunea dela p. 61.)

Învățătură spirituală. Isus știe tot mereu unde suntem.

Totdeauna El își trimete îngerii să aibă grijă de noi.

IV — Iacob în Haran.

28 Aprilie.

Rahela veni cu oile tatălui său. V. 9. Deși tatăl Rahelii era bogat, totuși ea nu socotea ca fiind înjositor să aibă grijă de turme și să vadă dacă sunt adăpate. Asupra acestui punct Dr. Adam Clarke spune: „Munca cinstită, departe de a fi înjositoare, este o cinste atât de mare cât e de joasă. Fie ca orice fiu, și orice fiică, să învețe că nu este înjositor să fii folosit, ori de câte ori este nevoie, în slujbele cele mai de jos, prin cari pot fi săvârșite în chip credincios interesele familiei!”

Înzeldorul înșelat. Se pare a fi curios cum de a putut Laban să înșele pe Iacob, însă trebuie să ne amintim că obiceiul oriental era să voaleze cât mai bine pe mireasă în noaptea nunții. Deasemenea mai era un obicei referitor la mire ca „Înainte de aranjarea definitivă a unei căsătorii, să plătească o sumă de bani sau echivalentul în alt ceva”, tatălui soției lui. Din pricină că Iacob nu avea bani sau alte daruri de valoare, el a dat echivalentul în muncă.

„Întoarce-te ... și Eu voi fi cu tine“. Gen. 31, 3. Îndemnând pe Iacob să se întoarcă, Domnul i-a făgăduit să aibă aceeași grijă de el după cum a avut și

atunci când a venit în Haran. „O făgăduință de felul acesta eră de mare nevoie pentru incurajarea lui Iacob, mai cu seamă acum; și fără îndoială ea a fost un sprijin puternic pentru el în tot timpul călătoriei sale; și îndeosebi l-a ajutat atunci când a auzit că fratele său îi vine înainte însoțit de patru sute de oameni“. Clarke.

Iacob nu a lăsat nimic nefăcut. Când Iacob a primit vestea că Esau, împreună cu patru sute de oameni, venia în întâmpinarea lui, „s'a înspăimântat foarte mult, și l-a apucat groază“. „El știa desigur de bine că dacă nu vor interveni Cerurile, atunci nu va fi decât o singură urmare a acestei întâlniri... Iacob nu a lăsat nimic nefăcut, care să-i fi stat în putință să facă, spre a îndepărta mânia fratelui său. El a hotărât să nu opună nici o împotrivire față de oștirea înarmată hotărâtă să-l nimicească. Servii lui neînarmați, femeile casei lui fără putere de apărare, copiii lui în brațele mamelor lor, cirezile și turmele lui conduse de păstori neobișnuiți cu războiul, — toate acestea trebuiau să vorbească lui Esau, și să-l convingă anume că fratele său nu era pregătit pentru luptă, și că tot ce avea Iacob putea fi luat foarte ușor de cineva care era atât de înarmat și de puternic ca el.

„Tot ceea ce stătuse în puterea lui Iacob să plănuească și să facă în acel moment, făcuse; cu toate acestea patriarhul nu și-a pus încrederea în asemenea lucruri. El își da seama de neputința sa. Deasemenea știa și puterea lui Esau. Totuși, peste toate, cunoștea și puterea cea mare a lui Dumnezeu. În lipsa lui disperată, s'a aruncat asupra milei lui Iehova, dându-și seama că fără de ajutorul divin, totul este pierdut....“

„Ministry of Engels“, I. H. Evans, pp. 140—143.

Schimbarăa numelui lui Iacob. Ca o dovadă că fusese iertat, numele lui a fost schimbat dintr'unul care amintea despre păcatul său, într'altul ce comemoră biruința lui. Numele i-a fost schimbat fiindcă natura ființii sale fusese schimbată.

Învățătură practică. Iacob a biruit pe înger fiindcă în mod sincer și umil el se căise de orice păcat, și se predase cu totul lui Dumnezeu. El „își fixase mâna-i tremurândă pe făgăduințele lui Dumnezeu, și inima Iubirii Nemărginite nu putea să nu asculte cererea păcătoșului“. „Marea luptă“, p. 617.

Și noi avem aceeași privilegiu ca și Iacob de a avea biruințe cu Dumnezeu. Dacă ne căim în mod sincer de păcatele noastre, și căutăm la Domnul puterea de a birui, El ne va da încredere, credință, și statornicie de a trece orice ispită a vrăjmașului.

Lucru de reparțizat:

Lecțiunea viitoare: Gen. 33 la 38.
De studiat și lucrat:

Arătați pe hartă localitățile amintite în lecțiune.

Găsiți un text care ne îndeamnă să fim buni unii față de alții.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Cu ajutorul Ruloului faceți repetiția lecțiunii trecute, accentuând asupra grijii iubitoare a lui Dumnezeu față de copiii Lui de azi, Arătați o ilustrație cu îngerul păzitor.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Schițați pe hârtie drumul făcut de Iacob din Bel în Haran. El se depărtase mult de tatăl și mama lui.

În măsura cu nisip faceți un puț, folosindu-vă de pietricele. Lângă puț așezați oi, cum ar paște. Puneți și păstori. Reprezentați pe Rahela și Iacob vorbind la puț. În timpul desfășurării lecțiunii, aduceți pe Laban la puț. Apoi arătați cum Iacob și Laban merg la casa celui din urmă.

Când vorbiți despre timpul când Iacob își îngrijia de oile lui proprii, puneți o turmă deoparte, având pe Iacob ca păstor.

Arătați pe Iacob întorcându-se. O șuviță îngustă de tinichia poate fi folosită spre a reprezenta râul Iaboc.

Povestirea introductivă. Câți dintre voi au câte un unchiu care vă iubește mult? Locuște lângă voi, sau trebuie să luați trenul când vreți să vă duceți la el? Marioara spune că împreună cu mama sa a făcut odată o lungă călătorie spre a vizita pe unchiul său. El trăia la o moșie mare, și avea mulți boi, cai și oi. Cu mult timp înainte, oamenii obișnuiau să meargă pe jos, fiindcă nu erau trenuri. Lecțiunea noastră de azi vorbește despre vizita lui Iacob la unchiul său Laban, care trăia într'un loc numit Haran. El trăia la o depărtare de mulți kilometri de casa lui Iacob. Și Iacob s'a dus. Însă era singur, și noaptea îi era frică. Vă reamintiți că Domnul i-a dat un vis frumos spre a-i arăta că va fi cu el și va îngriji de el. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 62.)

Învățătură spirituală. Domnul își trimete îngerii să aibă grijă de noi.

Domnul aude când îi vorbim, și ne iartă când greșim.

V — Întâlnirea lui Iacob cu Esau; Iacob se întoarce în Canaan.

5 Mai.

Clasele secundară și primară.

Lupta din miezul nopții a adus schimbarea. Această luptă din miezul nopții dusă cu îngerul Fetiței Sale, pentru pacea și împăcarea cu Dumnezeu, a fost începutul unei noi experiențe în viața lui Iacob. El „primise binecuvântarea după care suspinase atâta timp sufletul său

Păcatul lui, care făcuse din el un inșelător, îi fusese iertat. Criza vieții lui trecuse. Îndoala, turburarea, și remușcarea îi amăriseră vieța, însă acum toate se schimbaseră; și cât de dulce eră pacea împăcării cu Dumnezeu. De acum înainte Iacob nu se mai temea să se întâlnească cu fratele său, Dumnezeu, care îi iertase păcatul, putea să miște deasemenea inima lui Esau spre a accepta umilirea și căința lui...

„În noaptea lui de spaimă petrecută lângă Iacob, când se părea că nimicirea îi stătea în față, Iacob fusese învățat cât de zadarnic este ajutorul omului, cât de netemeinică este încrederea în puterea omenească. El a văzut că singurul său ajutor trebuia să vină numai dela Acela împotriva căruia păcătuse atât de greu. Neputincios și nedemn, el a implorat făgăduința milei lui Dumnezeu pentru păcătosul pocăit. Această făgăduință era asigurarea sa că Dumnezeu îl va ierta și-l va primi. Mai curând puteau trece cerul și pământul decât să cadă acest cuvânt; și aceasta a fost ceace a susținut pe Iacob în această luptă înfricoșătoare". *Patriarhi și Profeți*, p. 198, 201.

Când Iacob a biruit față de Dumnezeu, el deasemenea biruise și față de vrăjmasii lui. Făgăduința este: „Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui". Prov. 16, 7. Din experiența lui Iacob putem învăța că primul pas în a birui pe vrăjmașii noștri constă în a ne împăca cu Dumnezeu.

Șase perioade din viața lui Iacob. „Istoria vieții lui Iacob se întinde în cuprinsul a douăzeci și șase de capitole din cartea Geneza. Viața lui are șase perioade. Prima este la Beer-Seba în casa tatălui său, unde este favoritul mamei sale, A doua este la Betel, unde se găsește singur în mijlocul deaurilor; deși numai o noapte, totus aceasta a fost un punct de rotație schimbându-i caracterul, căci de aci el a învățat să cunoască apropierea de Dumnezeu și mângâierea grijei Lui protectoare. A treia este în Padan-Aran, unde înșelătorul este însuși înșelat, unde printr'o prosperitate în plin, el ajunge mai mult decât un simplu om. A patra perioadă este la râul Iacob, unde se decide să îndepărteze orice șovăeală într'o parte sau alta, și să aleagă între încrederea în sine și încrederea în Dumnezeu, și să devină un print al lui Dumnezeu. A cincea perioadă este petrecută în Canaan, și a șasea și cea din urmă în Egipt". *Tarbell*.

Învățătură practică. „Experiența făcută de Iacob în noaptea aceea de luptă și neliniște reprezintă încercarea prin care trebuie să treacă poporul lui Dumnezeu mai înainte de a doua venire a lui Hristos". „*Patriarhi și Profeți*", p. 201.

„Acei cari nu vor să îndepărteze orice păcat și să caute din toată inima

binecuvântarea lui Dumnezeu, nu o vor obține. Însă toți cari se vor întemeia pe făgăduințele lui Dumnezeu ca și Iacob, și vor fi atât de râvnitori și statornici ca și el, vor izbuti după cum a izbutit și el". *Id. p. 203*.

„Când rugăciunea precede încercarea, încercarea se schimbă în a fi cu mult mai mică când ajungem să o întâmpinăm". *F. B. Mayer*.

„Alegându-ne drumul de urmat, fără gânduri ascunse murdare ci cu ținte curate, să ne reinnoim încrederea în Dumnezeu, și să pășim înainte fără teamă și cu inima deschisă". *Abraham Lincoln*.

Lucru de repartizat.

Lección de o săptămână: Gen. 37.

De studiat și lucrat:

Arătați pe hartă locurile amintite în lecțiunea aceasta.

Găsiți un text în Noul Testament care să spună de ce frații lui Iosif l-au vândut în Egipt.

Cu toate că eră cu inima sfâșiată la gândul de a fi un sclav, totuș ce fel de sclav s'a hotărît el să fie?

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute. Folosiți Ruloul în repetarea lecțiunii, dând ocazie copiilor să spună cât mai mult își amintesc din lecțiune.

Ilustrarea lecțiunii prezente. Într'un capăt al cutiei cu nisip reprezentați pe Esau și ostașii lui. Așezați-i pe o bucată de carton spre a-i putea mișca ușor pe nisip. În cursul povestirii lecțiunii arătați și pe Iacob întâlnindu-se cu Esau. Departe, la un alt colț poate fi reprezentată casa lui Isaac în Hebron, și la încheierea lecțiunii arătați pe cei doi frați fiind împreună cu tatăl lor.

Povestirea introductivă Știu că toți ați primit daruri. Acei cari ne dau daruri fac astfel fiindcă ne iubesc. De multe ori când tatăl, unchiul, sau bunica pleacă departe de casă și apoi se întorc, ei ne aduc câte un dar, tocmai spre a ne arăta cât de fericiți se simt că sunt iarăși cu noi.

Iacob trăise cu unchiul său Laban mai mult timp, însă acum se întorcea acasă. El se purtase egoist cu fratele său Esau mai înainte de a pleca de acasă, și Esau se supăraseră foarte rău pe el. Acum lui Iacob în părea rău, și doria ca Esau să-l ierte. Spre a dovedi lui Esau cât îl iubeste, el i-a trimes un dar din cele mai frumoase. Apoi s'a rugat ca Esau să ajute ca Esau să-l ierte. (Urmați cu lecțiunea dela pag. 62.)

Învățătură spirituale. Isus ne ajută să iertăm.

În privința clișeului dela pag. 50, jos, vă rugăm să ne scuzați fiindcă dintr'o eroare la zincografie, au rămas scrise numerele N. R.

Din anul trecut.

Ca un extras din raportul activității cercului Misionarilor Voluntari din Comunitatea București Popa-Tatu din anul 1927, ni se comunică: Cu toate greutățile anului trecut, totuș tinerii acestei comunități, nu s'au dat înapoi dela orice sacrificiu, pentru ca înfruntând toate piedicile să știe a răspunde cu cinste îndatoririi sfinte pe care o avem de a vesti și altora atât prin viu graiu cât și prin scris, vestea fericită a apropierii venirii Domnului nostru Isus Hristos.

Dăm mai jos lista tuturor tinerilor ce s'au distins în anul trecut în vânzarea literaturii, specificând și sumele între cari a fost cuprinsă valoarea vânzării.

Petre Șoncuteanu 3900
Stănuța Mihăescu 1300

Vilma Bene
Iuliana Czedula
Andrei Tomaș
Alex. Lupan
Tudor Nicola
Gh. Popescu
Emanuel Mureșanu
Vasile Șoncuteanu } 500—1000

Simțim deasemenea datorria să amintim că dacă acești tineri zeloși, s'au distins în această activitate, nu e mai puțin adevărat că și toți ceilalți tineri din comunitate s'au distins și ei, fiecare într'o ramură sau alta, astfel încât nici unul nu s'a dat înapoi de a lucra, ci toți, completându-se unul pe altul, și formând un singur corp, ce lucrează în diferite feluri pentru Hristos.

Ne vom simți bucuroși dacă și dela alte comunități vom avea plăcerea să primim asemenea rapoarte cari ne dovedesc că tineretul nostru își dă seama de răspunderea ce stă pe umerii lor.

Atențiune.

Împreună cu cele mai călduroase salutări transmise tuturor fraților și surorilor, precum și prietenilor, din partea fratelui Paulini, înținem să anunțăm adresa dănsului din Franța: Petre P. Paulini, Route de Strasbourg No. 21, Lyon-St. Claire, France.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

Lecțiunea 2 — 14 Aprilie, 1928.

Iacob și Esau.

Textul biblic: Gen. 25, 27—34; 27, 1—40.

De memorizat: „Vieța este mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea”. Luca 12, 23.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Isaac și Rebeca aveau doi fii, Esau și Iacob. Esau, cel mai mare, „a ajuns un vânător îndemânat, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacob era un om liniștit, care stătea acasă în corturi”. Iacob era mai fericit stând acasă, unde avea grijă de vite și oi. „Isaac iubi pe Esau, pentru că mânca din vânatul lui (carne de căprioară); Rebeca însă iubi pe Iacob”.

2. Și Esau era primul născut al lui Isaac și Rebeca, și lui i se cuveniă dreptul de întâiu născut. Când avea să moară tatăl său, lui i se cuveniă să-l înlocuiească, să primească o binecuvântare deosebită din partea Domnului, și să ia cea mai mare parte de moștenire din averea tatălui. Lucru ciudat însă, Esau nu puneă preț pe dreptul de întâiu născut, în timp ce Iacob îl doria de nespus.

3. Intr-o zi Esau a venit dela vânătoare, obosit și infometat. Iacob tocmai fierbea linte. Esau i-a zis: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală”. Iacob i-a zis numai decât: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!” Fiindcă nu puneă preț pe dreptul de întâi născut, Esau i-l-a vândut pentru niște ciorbă.

4. Au trecut anii, și ochii lui Isaac „îi slăbiseră, așa că nu mai vedea”, și el se gândia că în curând trebuie să moară. A chemat pe Esau și i-a zis: „Te rog, ia-ți armele, tolba și arcul, du-te la câmp și adu-mi vânat. Fă-mi o mâncare, cum îmi place mie, și adu-mi s'o mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri!”.

5. Rebeca auzise ce spusese Isaac lui Esau. I-a spus acestea lui Iacob, zicându-i: „Du-te de ia-mi din turmă doi iezi buni, ca să fac din ei tatălui tău o mâncare gustoasă cum îi place; tu ai s'o duci tatălui tău s'o mănânce ca să te binecuvânteze înainte de moartea lui”. Rebeca și Iacob plănuseră să înșele pe Isaac, astfel încât Iacob să primească binecuvântarea în locul lui Esau. Totuși era greu să înșele pe Isaac, cu toate că era aproape orb, fiindcă Esau era „păros” în timp ce Iacob „era fără păr”.

6. „In urmă, Rebeca a luat hainele lui Esau, fiul ei cel mai mare, care se găsiu acasă, și le-a pus pe Iacob, fiul ei cel mai tânăr. I-a acoperit cu pielea

ieșilor mâinile și gâtul, care era fără păr. Și a dat în mâna fiului său Iacob mâncarea gustoasă și pâinea pe cari le pregătise”.

7. Iacob a venit la Isaac și i-a zis: „Tatăl!” „Iată-mă”, a zis Isaac. „Cine ești tu, fiule?” Iacob făptuise o minciună, și acum el trebuia să spună minciuni, spre a-și împlini planul. Deci zise: „Eu sunt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mână din vânatul meu pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău!”

8. Și Isaac a zis: „Apropie-te dar, să te pipăi, fiule, ca să știu cu adevărat dacă ești fiul meu Esau, sau nu”. Iacob s'a apropiat de tatăl său Isaac, care l-a pipăit, și a zis: „Glasul este glasul lui Iacob, dar mâinile sunt mâinile lui Esau”. Nu l-a cunoscut, pentru că mâinile îi erau păroase, ca mâinile fratelui său Esau; și la binecuvântat. Isaac a zis: „Tu ești deci fiul meu Esau?” Și Iacob a răspuns: „Eu sunt!”.

9. „Isaac sfârșise de binecuvântat pe Iacob, și abia plecase Iacob dela tatăl său Isaac, când fratele său Esau s'a întors dela vânătoare”. Când Esau a adus vânatul lui Isaac și i-a cerut binecuvântarea făgăduită, Isaac a răspuns: „Cine ești tu?” Esau a răspuns: „Eu sunt fiul tău cel mai mare, Esau”. Atunci s'a aflat ce făcuse Iacob.

10. Isaac s'a cutremurat de surprindere și mâhnire, iar Esau s'a mâniat rău. Esau a plâns și a spus: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Isaac nu mai putea să-i dea lui Esau binecuvântarea de întâi născut, însă i-a spus că locuința lui „va fi lipsită de grăsimea pământului și de roua cerului, de sus”.

11. În această lecțiune vedem rezultatele triste ale purtării rele. Întâi, nu a dat însemnătate prețiosului său drept de întâi născut, și l-a vândut ușor altuia. Dacă ar fi înțeles ce vrea să spună acest verset de memorizat, atunci nu ar fi făcut așa. Apoi Iacob a făptuit o minciună și a spus minciuni pentru ca să obțină o binecuvântare. El a suferit mulți ani din pricina aceasta, după cum vom vedea în lecțiunile următoare.

Lecțiunea 3 — 21 Aprilie, 1928.

Visul lui Iacob.

Textul biblic: Gen. 27, 41—45; 28.

De memorizat: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n'am știut”. Gen. 28, 16.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. Iacob și Esau, frați gemeni, fiii lui Isaac și Rebeca, acum ajunși bărbați în vârstă, erau în ceartă unul cu altul. „Esau a prins ură pe Iacob, din pricina

binecuvântării, cu care-l binecuvântase tatăl său”, și Iacob știind că a înșelat pe fratele său, se temeă de el. Esau știa că tatăl său nu va mai trăi mult, și își zicea în inima sa: „Zilele de boceț pentru tatăl meu este aproape, și apoi am să ucid pe fratele meu Iacob”.

2. Rebeca a auzit ce plănuiă Esau să facă, deci ea a aranjat ca Iacob să plece la casa ei părintească din Haran, unde ar putea să trăească cu fratele ei Laban, unchiul lui, până ce Esau își va uita de mânie, și atunci Iacob s'ar putea întoarce liniștit acasă.

3. Deci Rebeca a spus lui Isaac că Iacob trebuie să se ducă în Haran să-și ia o soție dintre fetele de acolo, mai bine decât să se căsătorească cu cele din țara Canaan. Isaac a incuviințat aceasta, și dându-i binecuvântarea, l-a lăsat să plece.

4. Inspăimântat de moarte din pricina mâniei lui Esau, plin de teamă și tristețe, Iacob își luă la revedere dela tatăl și mama sa, și porni singur pe drumul ce avea să-l străbată. De atunci nu a mai văzut pe mama sa, căci ea a murit înainte ca el să se fi reîntors. Pe când mergea, inima îi era turburată. El se temeă să nu fie urmărit de Esau, și simția că este un exilat. El își dădea seama că toată această turburare venise asupra lui din pricina faptei sale rele.

5. Când s'a inserat a doua zi, el era departe de corturile tatălui său. Mergând cu toiagul în mână, s'a intristat foarte mult din pricina păcatelor sale, și a plâns și le-a mărturisit înaintea Domnului. Însă se temeă că Dumnezeu nu-l va ierta niciodată.

6. Obosit și trist „a ajuns într'un loc unde a rămas peste noapte, căci sfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi, și s'a culcat în locul acela”.

7. „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Ingerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei, și zicea: „Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tatălui tău Abraam, și Dumnezeuul lui Isaac”.

8. Apoi Domnul a repetat făgăduința pe care o făcuse mai înainte lui Abraam, bunicul lui Iacob: „Pământul pe care ești culcat, și-l voi da ție și seminției tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta”.

9. După aceasta Domnul a mai spus lui Iacob: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi, pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun”.

10. „Iacob s'a trezit din somn, și a

zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu n'am știut”. Și Iacob s'a sculat dis de dimineață, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte, pentru a însemna locul unde Dumnezeu îi dăduse acest vis minunat. El intenționa că ori de câte ori va trece pe această cale să se oprească aci și să se închine Domnului.

12. În urmă, Iacob a făcut o făgăduință Domnului, zicând: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac, și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu, și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. Apoi, Iacob și-a continuat drumul cu un nou curaj.

Lecțiunea 4 — 28 Aprilie, 1928.

Iacob în Haran.

Textul biblic: Gen. 29, 1—20; 31, 1—3. 17. 18; 32.

De memorizat: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Gen. 32, 26.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. După ce Iacob a pus piatra spre a însemna locul unde Domnul i s'a arătat în vis, a pornit la drum, și s'a dus în țara celor ce locuiesc la răsărit. S'a uitat înainte, și iată că pe câmp era o fântână; și lângă ea erau trei turme de oi, cari se odihneau; căci la fântâna aceasta obișnuiau ciobanii să-și adape oile.”

2. Iacob a zis oamenilor cari erau adunați acolo: „Fraților, de unde sunteți?” „Din Haran”, au răspuns ei. El le-a zis: „Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?” „Il cunoaștem”, i-au răspuns ei. El le-a zis: „Este sănătos?” „Sănătos”, au răspuns ei. Și tocmai atunci venea Rahela, fata lui, cu oile.”

3. „Pe când le vorbiu el încă, vine Rahela cu oile tatălui său; căci ea le păzia. Când a văzut Iacob pe Rahela, fata lui Laban, fratele mamei sale, și turmele lui Laban, s'a apropiat, a prăvălit piatra de pe gura fântânii, și a adăpat turma lui Laban, fratele mamei sale. Apoi Iacob a sărutat pe Rahela, și a început să plângă tare”. Apoi Iacob spunând Rahelii că el era fiul Rebecii și deci rudă cu familia ei, Rahela a alergat și a spus acestea tatălui ei.

4. Laban l-a primit foarte bine pe Iacob în casa sa. După ce Iacob a stat aproape o lună, unchiul său Laban i-a propus să-i plătească ceva pentru lucrul pe care-l face. Rahela era o fată foarte frumoasă și Iacob o iubiă, deci el zise:

„Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fata ta cea mai mică”.

5. Laban s'a învoit la aceasta, însă după ce Iacob a servit credincios timp de șapte ani, Laban l-a înșelat, dându-i pe Lea, fata cea mai mare, în loc pe Rahela. Iacob înșelase pe tatăl său, și acum el însuși era înșelat. Apoi Iacob a mai servit încă alți șapte ani pentru Rahela.

6. După ce Iacob a muncit patrusprezece ani pentru aceste două soții ale lui, Lea și Rahela, el a mai muncit încă șapte ani pe plătă. Domnul l-a binecuvântat cu „multe turme, robi și roabe, cămile și măgari”.

7. La sfârșitul acestui timp, Domnul a spus lui Iacob: „Întoarce-te în țara părinților tăi și în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine”. Deci Iacob și-a luat soțiile, copiii, cămilele, și tot ce avea și a plecat înapoi la casa lui părintească din Canaan.

8. Cu toate că trecuseră douăzeci de ani, Esau încă mai era mâniat pe Iacob din pricină că-i furase dreptul de întâi născut. Și Iacob încă se mai temeă de Esau, însă — „Iacob și-a văzut de drum; și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!”

9. Iacob a trimis soli cu o urare de bine la Esau, să-i spună că a venit. El spera că Esau se va bucura să-l vadă. Însă solii s'au întors și au spus că Esau vine să întâmpine pe Iacob cu patru sute de oameni înarmați.

10. Iacob era foarte înspăimântat. Și-a împărțit ceata în două, zicând: „Dacă vine Esau, împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămâne, va putea să scape”. Apoi el a pus deoparte un dar pentru Esau, compus din mai mult de cinci sute de animale din turmele și cirezile lui. Din pricină că se coborâ noaptea, el a trecut toate acestea împreună cu soțiile și copiii lui precum și oamenii înainte, peste micul pârâu Iacob, iar el, dorind să fie singur, a rămas îndărăt să se roage.

11. Pe când se rugă, un Străin a venit și s'a luptat cu el. Iacob credea că acest Străin poate este vreun dușman care caută să-i ia vieața. Pe când se luptă, gândul îi era mereu la păcatul său, și își înalță din toată inimă rugăciuni către Dumnezeu pentru a primi iertare și ajutor. Toată noaptea a avut de luptat Iacob. La revarsatul zorilor Străinul l-a atins cu degetul la coapsă, și îndată i s'a scrântit.

12. Iacob a înțeles atunci că Străinul era o ființă din cer. Chiar Isus venise la Iacob. El a spus lui Iacob: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile”. Deși Iacob suferia, totuși s'a agățat de Isus și a zis: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”.

13. „Omul acela a zis: „Cum îți este numele?” „Iacob”, a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacob,

ci te vei chema Izrail (Celce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor”. Și Isus a dat lui Iacob binecuvântarea pe care o doriă sufletul său. Păcatele i-au fost iertate, și acum nu-i mai era teamă să întâmpine pe fratele său Esau.

Lecțiunea 5—5 Mai, 1928.

Întâlnirea lui Iacob cu Esau; întoarcerea lui Iacob în Canaan.

Textul biblic: Gen. 33: 35.

De memorizat: „Fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos”. Ef. 4, 32.

CUPRINSUL LECȚIUNII.

1. În timp ce Iacob se luptă cu Străinul ceresc care-l vizitase, un alt înger fusese trimis să immoale inima lui Esau față de Iacob. A doua zi dis-de-dimineață, după ce Iacob primise marea binecuvântare de la Domnul, Esau se apropiă.

2. „Iacob a ridicat ochii, și s'a uitat; și iată că Esau venia cu patru sute de oameni”. Iacob încă nu știa că inima lui Esau se schimbase față de el, și deci își împărți oamenii astfel încât să-și pună sub o pază mai bună pe Rahela, Lea și copiii.

3. „Apoi Iacob a mers înainte la toți spre a întâmpina pe Esau” și s'a aruncat cu fața la pământ de șapte ori, până ce s'a apropiat de tot de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, i s'a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat. Și au plâns. „Rugăciunea lui Iacob către Domnul fusese: „Izbăvește-mă, Te rog, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii!”

4. În ce chip minunat răspunse Domnul la rugăciunea lui Iacob! În loc să-i dea lui Iacob biruință în luptă, Domnul immuiaze inima lui Esau, o umpluse cu un spirit de bunăvoință așa după cum spune versetul de memorizat, și l-a făcut să dorească a vedea pe Iacob. Și „Esau, ridicând ochii, a văzut femeile și copiii, și a zis: „Cine sunt aceia cu tine?”

5. Atunci Iacob a adus pe Lea și Rahela cum și pe copii aproape, și ei toți s'au închinat lui Esau. Atunci Esau a zis: „Ce ai de gând să faci cu toată tabăra aceea pe care am întâlnit-o?” Iacob a explicat că el pusese deoparte unele din turmele sale ca un dar pentru Esau. La început Esau nu a voit să primească un dar atât de bogat, însă Iacob l-a rugat stăruitor, încât el a primit.

6. Apoi Esau a propus ca să-și continue călătoria împreună, însă Iacob știa că cei cari erau cu el aveau nevoie să meargă încet, deci zise lui Esau:

„Domnul meu vede că copiii sunt micișori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Domnul meu s'o ia înaintea robului său: și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas ca copiii". Deci Esau s'a întors acasă împreună cu cei ai lui, iar Iacob și-a urmat drumul încet.

7. Intorcându-se în țara Canaan, Iacob s'a oprit la Betel, locul unde se odihnișe o noapte având drept căpătâi o piatră, și unde văzuse în vis pe Domnul, care din înălțimea scării ce mergea dela pământ și până la cer, îi vorbi.

8. După oarecare timp, își continuă călătoria din Betel la Hebron, unde încă mai trăia tatăl lui. Pe cale, iubita lui Rahela a murit, și a fost immormântată, punându-se o piatră ca semn al locului unde se obihnește ea. Isaac eră orb și foarte slăbit, și Iacob a rămas cu el cât a trăit. După ce a murit, Iacob și Esau l-au immormântat în peștera unde fuseseră immormântați Abraam, Sara și Rebeca.

Harmonium

dela casele cele mai mari din Germania: Brüning și Bongardt, Barmen, livrează cu preț original în rate, GUSTAV NIKESH, Rannichergasse 5a. Sibiu. La cerere se trimete catalogul.

Fratele Leon Ionescu, caută o fată orfană, 10-14 ani, pentru a îngriji de copii. Intreținerea completă, plus leafă. Leon Ionescu, la Domnul Crăciunescu, Bulevardul Basarab, No. 143 București. 1-6

Caut post: om de încredere la birou, îngrijitor la depozit, sau incasator în provincie. Sabatul liber. Reducere 75 pe C. F. R.

Ion P. Popescu
Com. Călcești Jud. Gorj.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: ȘT. DEMETRESCU
Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 112.
Red. și Admin. Str. Labirint 116.

752 - 2000

Planul pentru copii de cetitul Bibliei

Mai	Iulie	Septembrie	Noembrie
1. 2 Regi 1	1. Isa. 5	1. Mat. 21	1. Ioan 14
2. 2 Regi 2	2. Isa. 11	2. Mat. 22	2. Ioan 15
3. 2 Regi 4	3. Isa. 26	3. Mat. 23	3. Ioan 16
4. 2 Regi 5	4. Isa. 35	4. Mat. 24	4. Ioan 17
5. 2 Regi 6	5. Isa. 36	5. Mat. 25	5. Ioan 18
6. 2 Regi 7	6. Isa. 37	6. Mat. 26	6. Ioan 19
7. 2 Regi 18	7. Isa. 38	7. Mat. 27	7. Ioan 20
8. 2 Regi 19	8. Isa. 39	8. Mat. 28	8. Ioan 21
9. 2 Regi 20	9. Isa. 40	9. Marcu 1	9. Fapt. 1
10. 2 Regi 22	10. Isa. 42	10. Marcu 2	10. Fapt. 2
11. 2 Regi 23; 36, 37; 24	11. Isa. 43	11. Marcu 3	11. Fapt. 3
12. 2 Regi 52	12. Isa. 58	12. Marcu 4	12. Fapt. 4
13. 2 Cron. 36	13. Isa. 60	13. Marcu 5	13. Fapt. 5
14. Ezra 1	14. Isa. 63	14. Marcu 6	14. Fapt. 6
15. Ezra 3	15. Ier. 9	15. Marcu 7	15. Fapt. 7
16. Ezra 4	16. Ier. 10	16. Marcu 8	16. Fapt. 8
17. Ezra 5	17. Ier. 24	17. Marcu 9	17. Fapt. 9
18. Ezra 6	18. Ier. 26	18. Marcu 10	18. Fapt. 10
19. Ezra 7	19. Ier. 32	19. Marcu 11	19. Fapt. 11
20. Ezra 8	20. Ier. 52	20. Marcu 12	20. Fapt. 12
21. Neem. 1	21. Dan. 1	21. Marcu 13	21. Fapt. 13
22. Neem. 2	22. Dan. 2	22. Marcu 14	22. Fapt. 14
23. Neem. 4	23. Dan. 3	23. Marcu 15	23. Fapt. 15
24. Neem. 5	24. Dan. 4	24. Marcu 16	24. Fapt. 16
25. Neem. 6	25. Dan. 5	25. Luca 1	25. Fapt. 18
26. Neem. 8	26. Dan. 6	26. Luca 2	26. Fapt. 19
27. Estera 1; 2	27. Dan. 7	27. Luca 3	27. Fapt. 20
28. Estera 3; 4	28. Dan. 9	28. Luca 4	28. Fapt. 21
29. Estera 5; 6	29. Dan. 13	29. Luca 5	29. Fapt. 22
30. Estera 7; 8	30. Osea 14	30. Luca 6	30. Fapt. 23
31. Estera 9; 10	31. Ioel 2		
Iunie	August	Octombrie	Decembrie
1. Iov 1; 2	1. Amos 8	1. Luca 7	1. Fapt. 24
2. Iov 24	2. Obadia	2. Luca 8	2. Fapt. 25
3. Ps. 1; 15; 19	3. Iona 1	3. Luca 9	3. Fapt. 26
4. Ps. 23; 24; 27	4. Iona 2	4. Luca 10	4. Fapt. 27
5. Ps. 37	5. Iona 3	5. Luca 11	5. Fapt. 28
6. Ps. 39; 41; 42	6. Iona 4	6. Luca 12	6. Rom. 12
7. Ps. 46; 47	7. Iona 5	7. Luca 13	7. 1 Cor. 13
8. Ps. 67; 73	8. Nahum 1	8. Luca 14	8. 2 Cor. 9
9. Ps. 78	9. Hab. 3	9. Luca 15	9. Gal. 5; 19-26;
10. Ps. 84; 90	10. Zef. 2	10. Luca 16	6, 1-10
11. Ps. 91; 92	11. Hag. 2	11. Luca 17	10. Efes. 6
12. Ps. 96; 97; 98	12. Zah. 4	12. Luca 18	11. Filip. 4
13. Ps. 103	13. Mal. 3. 4	13. Luca 19	12. Col. 4
14. Ps. 106	14. Mat. 1	14. Luca 20	13. 1 Tes. 4, 14-18; 5
15. Ps. 119, 1-56	15. Mat. 2	15. Luca 21	14. 2 Tes. 2
16. Ps. 119; 57-104	16. Mat. 3	16. Luca 22	15. 1 Tim. 6
17. Ps. 119; 105-176	17. Mat. 4	17. Luca 23	16. 2 Tim. 4
18. Ps. 121; 122	18. Mat. 5	18. Luca 24	17. Titu 2
19. Ps. 124; 125	19. Mat. 6	19. Ioan 1	18. Filimon
20. Ps. 148; 149.	20. Mat. 7	20. Ioan 2	19. Ebrei 11
	21. Mat. 8	21. Ioan 3	20. Iac. 3
	22. Mat. 9	22. Ioan 4	21. 1 Petru 5
	23. Mat. 10	23. Ioan 5	22. 2 Petru 3
	24. Mat. 11	24. Ioan 6	23. 1 Ioan 2
	25. Mat. 12	25. Ioan 7	24. Apoc. 1
	26. Mat. 13	26. Ioan 8	25. Apoc. 2
	27. Mat. 14	27. Ioan 9	26. Apoc. 3
	28. Mat. 15	28. Ioan 10	27. Apoc. 7
	29. Mat. 16	29. Ioan 11	28. Apoc. 14; 15, 1-4
	30. Mat. 17	30. Ioan 12	29. Apoc. 20
	31. Mat. 18	31. Ioan 13	30. Apoc. 21
			31. Apoc. 22

CĂTRE CER.

V. Florescu.

C. C. Case.

Andante.

Că - tre cer un dor - mă tra - ge, Dor de-o viea - ță cu I - sus;

Căci iu - bi - rea-l mă a - tra - ge Spre E - de - nul cel de sus.

Cor.

Da, I - sus m'a iu - bit, Jert - fa Lui m'a mân - tu - it.
Da, I - sus m'a ia - bit,

Sunt vo - ios că's sal - vat; Deci de-a-cum cânt ne'n-ce-tat.
Sunt vo - ios că's sal - vat;

2. Azi de-aud chemarea-I sfântă,
Eu de ea vreau să ascult;
Și'n iubirea-I ne'ntrecută,
Să m'afund mai mult, mai mult. | 3. Spre Golgota de-mi las gândul
Să mă poarte ne'ncetat,
Văd pe Hrist, L-aud zicându-mi:
„Te-am iubit și te-am salvat“. |
|--|--|

4. Spre Isus privind întruna;
Vota-I sfântă de-am păzit;
Voiu primi oda'cununa
Ce atâtă am dorit.